

Final d'etapa

Després de vora dos anys de dirigir aquesta revista, avui puc donar als lectors una notícia que estava escrita, esperant, des del número 0: «EL TEMPS té un nou director i jo me'n torne a les meues ocupacions habituals». No puc dir que la publique amb alegria, perquè la professió periodística apassiona, enganxa, i les passions són difícils d'abandonar. Ara, tampoc no puc afirmar que me'n vaig trist, perquè el setmanari està en un bon moment i, amb diverses millores en projecte o en tràmit d'execució, manté la seua tendència ascendent.

Dintre d'un model genèric elegit, un periòdic necessita renovar-se constantment en molts aspectes. Això inclou, com una exigència normal i habitual, els canvis de persones. Més en aquest cas, que el meu compromís personal es limitava a llançar la revista a caminar, durant el període inicial. A punt de publicar-se ja el número 100, el període primer es pot considerar àmpliament superat i el compromís s'acaba. Altres faenes m'esperen, massa temps ajornades.

Des que, fa unes setmanes, es va prendre la decisió de nomenar ja un nou director, he tingut ocasió de reflexionar sobre aquests anys tan curiosos de la meua vida, la gent que he tractat, els problemes i les urgències de cada número, els avanços, les crítiques i els elogis, els disgustos i les satisfaccions. Me n'ha quedat un record físic: una exagerada quantitat de cabells blancs al cap —i vos-tés disculparan aquesta anècdota simplement personal. Més l'alegria de veure que una part del que volíem, quan començarem a projectar la revista, molt abans que arribàs als quioscos, s'ha complert amb la meua participació.

Encara queda molt per fer. I es farà. Entre altres coses, perquè el nostre país necessita mitjans de comunicació que, com EL TEMPS, partesquen de la premissa civilment ineludible d'estar escrits en català, i perquè aquest setmanari ha contribuït notablement (ara que me'n vaig puc dir-ho) a airejar el panorama informatiu en què ens movem, amb independència i amb fidelitat a uns valors que molts obliden però que molts d'altres hem procurat seguir sempre.

Bé, és hora de dir l'última paraula. Que siga un sincer agraïment als lectors per la seua atenció. I per la seua paciència. □

Francesc Pérez i Moragon

I un començament

Fa alguns mesos, l'equip de persones que fem El TEMPS cada setmana vam veure que havíem assolit ja el primer objectiu que ens vam marcar ara fa quasi dos anys. El costum, rutinari però ben difícil, de fer eixir la revista cada setmana als quioscos ja era una realitat sense cap oscil·lació. Hi havia —n'hi ha— un equip de treball cohesionat, una dinàmica que ja no es trenca i uns objectius del tot ambiciosos, que moltes vegades, fins i tot, arriben a desbordar-nos, perquè els volem immediatament.

Hi havia —n'hi ha— un espai informatiu ocupat al nostre país, un model tot just insinuat, i millorable, i una línia coherent, que vol seguir fent-se realitat, cada setmana, malgrat tots els entrebancs d'aquells qui estan per una premsa del tot acostada al seu braser.

Ja és bona cosa. Molt més que fa dos anys. Una evolució, un ascens, lents, massa difícils, com es preveia, però. I ara ens hem marcat l'equador del número cent. Com a llindar d'una sèrie de canvis que, així ho volem, consolidaran més aquest model.

Més obertura informativa, més firmes i més col·laboradors, més actualització periodística. Més brevetat en les notícies i més intensitat en els reportatges i les entrevistes d'interès, que caldrà augmentar. Més cohesió a nivell del país, amb unes delegacions que ja comencen a funcionar, i una presència més activa en les dues capitals que estructurin la nostra informació: València i Barcelona, sense deixar de costat, ni un moment, tot allò que siga notícia en totes les altres ciutats, en cada comarca. Com, també, oferir una visió global del món, sense falsos intermediaris, ni interposicions que ens fan beure l'actualitat des d'un prisma que ens és alié.

Caldrà, i ho tenim ben en compte, «rejovenir» més EL TEMPS. Així ho entén una redacció que, com a mitjana global, no ultrapassa els trenta anys. Si un primer repte era perdre el «ratpenatisme» i reduir al mínim el folklorisme que es passa la vida buscant arrels, ara es tracta d'actuar com un mitjà d'informació que treballa en les acaballes del segle XX, en imprentes amb fotocomponentes i sense linotípies.

Així, doncs, busquem agilitzar al màxim la nostra maquetació i estem pel tractament informatiu dels temes que fan, a hores d'ara, de punters en la societat. EL TEMPS ha de suposar un interès per les notícies que aborde i per com les tracte, a banda l'idioma en què apareix escrit, el qual necessita poques declaracions teòriques de funcionalitat en els nivells tècnics més avançats, o en els argots més marginals, perquè hi és present, s'ha plantejat aquesta presència com un objectiu preemptori, i va fent via.

Ampliarem, per tant, la cobertura informativa que oferim cada setmana, i ho farem des d'un plantejament més dinàmic. I això inclou, per exemple, fer més estrets els contactes amb els mitjans de comunicació del nostre país que ho han vist clar, que treballen en aquest sentit, malgrat la imposició artificial de barreres administratives que avui pretenen tallar ondes i que demà ja veurem per on intenten restringir-nos, d'anul·lar-nos.

Parlem, doncs, d'un projecte i una realitat que en aquest país trenquen esquemes. Uns esquemes vells que encotillen una societat que es mira i s'ha de sentir molt més jove que tot això. Amb possibilitats i ganes de capgirar-los i apropiars-se'ls. Ja ho hem dit. El número cent era un objectiu que ens semblava llunyà, gens fàcil. Ara és un llindar que ha de marcar un nou repte i la incorporació de molts dels qui se'n sentien al marge. □

Vicent Sanchis